

Sygn. akt IX C 301/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 listopada 2011r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia IX Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: **SSR Beata Wójtowicz - Woźniczka**

Protokolant: **Anna Torończak**

po rozpoznaniu w dniu 7.11.2011r.

we W.

na rozprawie

sprawy z powództwa M. K.

przeciwko Skarbowi Państwa – Sądowi Rejonowemu dla Wrocławia – Śródmieścia

o zapłatę

I. umarza postępowanie co do kwoty 15.000,00zł (piętnaście tysięcy złotych 00/100);

II. oddala powództwo dalej idące;

III. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2400,00zł kosztów procesu;

IV. kosztami sądowymi, od uiszczenia których powód był zwolniony obciąża Skarb Państwa.

Sygnatura akt IX C 301/11

UZASADNIENIE

Powód - M. K.– wniósł o zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia we W.na jego rzecz kwoty 20.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za niesłuszne przetransportowanie jego osoby z Zakładu Karnego w B.do Zakładu Karnego nr (...) we W.w dniu 28 marca 2008r.

Uzasadniając powołując się na powyższe wskazał, iż niezwłocznie po otrzymaniu wezwania celem składania zeznań jako świadek skierował do pozwanego pismo z zapytaniem czy w istocie jego osoba winna być w sprawie przesłuchiwana. Wobec braku reakcji w dniu 28.03.2008r. został przetransportowany do W. , skąd ponownie próbował wyjaśnić czy w istocie jego osoba ma zeznawać jako świadek. Powód domagał się także wskazania przedmiotu sprawy w której miał być przesłuchany i w odpowiedzi na powyższe otrzymał akt oskarżenia. Poprzez takie działanie pozwany dopuścił się naruszenia prawa o ochronie danych osobowych pokrzywdzonych i świadków w sprawie. W dniu rozprawy powód został przewieziony do Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia jednakże jako że to nie on miał być w istocie świadkiem a inna osoba o zbieżnych danych, nie został nawet na rozprawę doprowadzony. Po tym powód otrzymał jedynie pismo wyjaśniające iż jego osobę pomyłono z funkcjonariuszem służby więziennej . Nadto wskazał, iż do W. został przetransportowany na miesiąc przed terminem kiedy mógł się ubiegać o przedterminowe warunkowe zwolnienie , co ostatecznie przesunęło się o kolejne dwa miesiące.

W odpowiedzi na pozew pozwany Skarb Państwa – Sąd Rejonowy dla Wrocławia Śródmieścia we W. – wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego stosownie do norm prawem przepisanych.

Motywuując tak wyrażone stanowisko w sprawie zarzucił iż powód nie wykazał na czym polega naruszenie jego dóbr osobistych, nie wykazał także aby czynność ta nosiła znamiona bezprawności oraz by zachodziły okoliczności wskazane w art. 24 i 448 k.c.

Na posiedzeniu Sądu w dniu 07.11.2011r. poprzedzającym zamknięcie rozprawy powód cofnął powództwo ze zrzeczeniem się roszczenia i ograniczył żądanie do kwoty 5.000,00 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W związku z toczącą się przed Sądem Rejonowym dla Wrocławia – Śródmieścia sprawą karną w V Wydziale Karnym sygnatura akt V K 2549/07 powód M. K. został wezwany na termin rozprawy która miała odbyć się w dniu 23.04.2008r. we W. celem przesłuchania w charakterze świadka. Jako że przebywał wówczas w Zakładzie Karnym w B. uprzednio miał zostać przetransportowany do Zakładu Karnego we W. a stąd dopiero doprowadzony do siedziby Sądu.

(dowód: zarządzenie o wyznaczeniu terminu rozprawy k. 328 akta V K 2549/07)

Dane powoda świadka w sprawie karnej M. K. wynikały z akt głównych prokuratorskich załączonych wraz z aktem oskarżenia. W fazie postępowania przygotowawczego była to osoba wylegitymowana jako M. K. - nr legitymacji służbowej (...); lat 44, kierownik działu penitencjarnego w AŚ we W., osoba niekarana.

(dowód: protokół przesłuchania świadka k. 39-40 akt V K 2549/07)

Przedmiotem sprawy zawisłej przed Sądem Rejonowym dla Wrocławia – Śródmieścia V K 2549/07 był oskarżenie dwóch osób M. F. i R. O. za znęcanie się fizyczne i psychiczne nad osadzonymi.

(dowód: akt oskarżenia k. 260 – 263 akta V K 2549/07)

W związku z wezwaniem powoda na termin rozprawy, pismem z dnia 01.04.2008r. wystąpił on do Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia o zweryfikowanie czy w istocie wezwanie dotyczy jego osoby, albowiem nie ma on nic wspólnego z osobami oskarżonymi w sprawie.

(dowód : pismo powoda z dnia 01.04.2008r. k. 347 akta V K 2549/07; przesłuchanie powoda M. K. k. 53)

W wyniku powyższego przewodniczący orzekający w sprawie zarządzeniem z dnia 02.04.2008r. zobowiązał wezwać na termin rozprawy prawidłowo świadka M. K. – kierownika działu penitencjarnego AŚ we W., nie wstrzymując jednakże wezwania na termin rozprawy powoda.

(dowód: zarządzenie k. 349 akta V K 2549/07)

Pismem z dnia 24.04.2008r. powód zwrócił się do pozwanego o przekazanie informacji do Sądu Okręgowego w O. z wyjaśnieniem jego statusu w sprawie.

W odpowiedzi na powyższe wobec braku sygnatury akt sprawy w O. żadaną informację wraz z odpisem aktu oskarżenia doręczono powodowi

(dowód: pismo powoda z dnia 24.04.2008r. k. 396 i pismo Sądu k. 398 akta V K 2549/07)

Pismem z dnia 19.05.2008r. nakazano Zakładowi Karnemu we W. wydanie powoda celem przetransportowania do ZK w B..

(dowód: pism oz dnia 19.05.2008r. k. 415 akta V K 2549/07)

Powód został przetransportowany do ZK w B. w dniu 19.06.2008r.

(dowód : zapisek urzędowy k. 480 akta V K 2549/07)

Przebywając w ZK we W. powód nie doznał ani zjawiska znęcania się psychicznego ani fizycznego. Nie doznał żadnych krzywd od współwięźniów. Ci wypytywali tylko w jakim charakterze będzie zeznawał w Sądzie Rejonowym dla Wrocławia – Śródmieścia.

Zakład Karny w B. powód opuścił we wrześniu 2008r. W czerwcu starając się o przedterminowe warunkowe zwolnienie otrzymał odmowę a to wobec zjawiska samookaleczenia.

(dowód: przesłuchanie powoda M. K. k. 54)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie , z uwagi natomiast na cofnięcie pozwu co do kwoty 15.000,00 zł wraz ze zrzeczeniem się roszczenia postępowanie w tym zakresie umorzono.

Na wstępie czynionych rozważań wskazać należy, iż okoliczności faktyczne pozwu jak i przesłuchanie powoda w charakterze strony pozwalało poddać badaniu zasadność zgłoszonych roszczeń w oparciu o odpowiedzialność Skarbu Państwa tak w związku z ewentualnym naruszeniem dóbr osobistych powoda jak i powstaniem szkody w tym niematerialnej na tle bezprawnego działania względnie zaniechania strony pozwanej.

Badając powyższe w oparciu o problematykę naruszenia dóbr osobistych powoda w związku z jego niesłusznym jak twierdził przetransportowaniem z ZK w B. do ZK we W. wskazać należy, iż ewentualną materialno – prawną podstawę żądania w tym zakresie stanowi brzmienie art. 448 k.c., po myśli którego w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny. Wskazana regulacja prawna pozostaje w ścisłym związku z brzmieniem art. 24 k.c. który zawiera podstawową konstrukcję cywilnoprawnej ochrony dóbr osobistych, a po myśli którego osoba, której dobro osobiste zostało zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne, w razie zaś dokonanego naruszenia może ona także żądać ażeby osoba która dopuściła się naruszenia dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków (...). Z treści cytowanego przepisu wprost wynika, iż przesłanka bezprawności jest koniecznym warunkiem do udzielenia ochrony przewidzianej przepisami prawa. Skoro więc przesłanka bezprawności jest podstawowym warunkiem dla ustawowej ochrony dóbr osobistych, to w konsekwencji jedynie ta przesłanka jest podstawą zasądzenia zadośćuczynienia albo stosownej kwoty na cel społeczny.

Powód kreując swoje żądanie nie wskazał, jakie konkretnie dobro osobiste zostało w jego odczuciu subiektywnym naruszone. Koniecznym jest zatem sięgnięcie do brzmienia art. 23 k.c. a w dalszej kolejności odniesienie zawartej tam regulacji do ustalonego przez orzekający w sprawie Sąd stanu faktycznego. Po myśli wskazanej normy prawnej dobra osobiste człowieka jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć ,swoboda sumienia, nazwisko, pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza, racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach.

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do uznania iż działania względnie zaniechania pozwanego doprowadziły do naruszenia dóbr osobistych powoda.

W istocie Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia dopuścił się omyłki w wezwaniu powoda w charakterze świadka , jednakże powyższe było warunkowane zbieżnością imion i nazwisk tych samych osób. Zarówno bowiem powód jak i osoba właściwa będąca funkcjonariuszem służby więziennej nosi nazwisko K. a imię M.. Tymi informacjami niewątpliwie dysponował pozwany już w dacie złożonego aktu oskarżenia . Pomimo tego spowodował

przetransportowanie powoda z ZK w B. gdzie przebywał do ZK we W. celem dalszego doprowadzenia na rozprawę przed Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia. Nie można odebrać także racji powoda w twierdzeniu iż podejmował on jeszcze przed transportem czynności wyjaśniające jednak te pozostały bez odzewu strony pozwanej. Owe zaniechania a tym samym działania strony pozwanej skutkowały tym iż powód przebywał zamiast w ZK w B. w ZK we W.. Powyższe jednak zdaniem Sądu w żadnym wypadku nie prowadzi do konstatacji iż naruszone zostało bliżej określone dobro osobiste powoda. Nadal bowiem był osobą pozbawioną wolności a jego twierdzenie iż nieuzasadniona czynność SP doprowadziła do opóźnienia w pozytywnym rozpoznaniu wniosku o przedterminowe warunkowe zwolnienie nie znajduje oparcia w materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie, zwłaszcza gdy się zważy na treść przesłuchania powoda, gdzie wskazuje iż w miesiącu czerwcu 2008r. kiedy był już w ZK w B. nie uzyskał pozytywnej decyzji w tym przedmiocie a to wobec stosowania samookaleczeń, i ostatecznie ZK w B. opuścił we wrześniu 2008r.

Powód nie wykazał też by przez działanie strony pozwanej naruszone zostały ewentualnie dalsze dobra osobiste, który ostatecznie w wyrażonym w sprawie stanowisku nawet nie określa, nie mówiąc już o podjęciu w tym zakresie stosownej inicjatywy dowodowej.

Odnosząc się do kolejnej, hipotetycznie zakładanej podstawy odpowiedzialności strony pozwanej, podnieść należy iż i w tym zakresie brak jest przesłanek które ową odpowiedzialność by kształtowały.

Dla zaistnienia podstaw odpowiedzialności Skarbu Państwa kreowanej w oparciu o brzmienie art. 417 § 1 k.c. koniecznym jest wykazanie szkody, która winna być następstwem niezgodnego z prawem działania lub zaniechania przy wykonywaniu władzy publicznej, jako zdarzenia wywołującego szkodę oraz związku przyczynowego pomiędzy owym zdarzeniem sprowadzającym się do niezgodnego z prawem działania lub zaniechania wskazanego podmiotu a szkodą będącą jego konsekwencją.

Przesądzenie powyższej odpowiedzialności jako odpowiedzialności ex delicto daje podstawy do oceny żądania zadośćuczynienia za szkody materialne względnie doznane krzywdy a to w oparciu o brzmienie art. 444 k.c. i 445 k.c.

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w pełni bezsporny a sprowadzający się w szczególności do dokumentów znajdujących się w aktach Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia VK 2549/08, uzupełnionych zeznaniami słuchanego w charakterze strony powoda, nie daje podstaw do przypisania odpowiedzialności strony pozwanej skutkującej pozytywną oceną roszczeń powoda.

Niewątpliwie poprzez zaniechania strony pozwanej powód został przetransportowany do ZK we W. co ostatecznie nie doprowadziło do jego przesłuchania w charakterze świadka a to wobec omyłki w osobie noszącej to samo imię i nazwisko, to nie mniej działania te nie doprowadziły do powstania tak szkody materialnej jak i ewentualnych krzywd na osobie.

Powód sam bowiem oświadczył, iż w ZK we W. nie stosowano względem niego przemocy tak fizycznej jak i psychicznej, a ewentualna niedogodność sprowadzała się li tylko do licznych pytań współosadzonych o charakter sprawy w jakiej będzie zeznawać. Powyższe nie doprowadziło do powstania jakiegokolwiek szkody, a co najmniej powód w tym zakresie nie podołał swoim obowiązkom procesowym wynikającym tak z brzmienia art. 6 k.c. jak i 232 k.p.c.

W świetle powyższego roszczenia powoda jako nieuzasadnione podlegały oddaleniu.

Cofnięcie pozwu o kwotę 15.000,00 zł wraz ze zrzeczeniem się roszczenia skutkowało umorzeniem postępowania a to wobec treści art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 203 § 1 k.p.c.

Wobec przegranej procesu w całości o kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. obciążając go kosztami procesu poniesionymi przez stronę pozwaną a sprowadzającą się do minimalnej stawki radcy prawnego w kwocie 2.400,00 zł ustalonej w oparciu o § 6 pkt 5 Rozp. Min. Spr. z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenie przez SP kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu

(Dz. U., z 2002r. nr 163 poz. 1349). W tym miejscu należy podkreślić, iż powód musi zdawać sobie sprawę z konsekwencji kreowania nadmiernie wygórowanych roszczeń, które odbiegają od rzeczywistości orzeczniczej. Zwolnienie od kosztów sądowych po myśli art. 108 Ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nie zwalnia strony od obowiązku zwrotu kosztów stronie przeciwnej, tym samym strona z tegoż dobrodziejstwa korzystająca musi zdawać sobie sprawę z konieczności poniesienia ujemnych konsekwencji błędnie względnie w sposób bezpodstawnie zawyżony określonych żądań.